

godt kan bruges andre Steder, end hvor man f. Ex. staaer i Marken med en Armee lige oversfor Fjenden; thi der maa man have Spioner. Det vil jeg indrømme, men det ligger i denne Sags Natur, da Krigsvæsenet egentlig er en unaturlig Tilstand, som vi ogsaa skulle see, at vi engang kunne blive qvit, ligeledes veed jeg ogsaa, at Politiet bruger og maa jo bruge Spioner, navnlig i store Stæder, for at udspæde Gavtyvene, og det er jo ogsaa Noget, der i den Henseende kan være nødvendigt, men Politiet erkjender vist selv, at man maa bruge alle Spioner med meget stor Forsigtighed, da man ellers let vilde komme til at gjøre den Ufskyldige Uret. Jeg skal ikke negte, at jeg altid har havt meget imod unødvendig Hemmelighedsholdelse — om det er rigtigt eller ikke, skal jeg ikke sige, det vil komme an paa, hvor Mange der dele den samme Anskuelse.

Den Formening hos Folket, at Dvrigheds-erklæringer hyppigt lide af Partiffhed eller Genfidighed, kan jeg ikke dele, jeg vil ikke besvære min egen Stand for en saadan Slethed, som denne Tanke egentlig udtrykker; men om der blot er een Supplican af 100, som ved en hemmelig Erklæring lider Uret, da synes det mig, at dette ligner noget det, man i criminelle Sager kalder et Justismord, nemlig naar en Ufskyldig bliver domfældt; i den criminelle Praxis hylde man den Grundsætning, at det er bedre at lade ti Syndere gaae fri end at domfælde een Ufskyldig. Jeg synes dog, at der er lidt Analogie derimellem. Jeg troer, at en Supplican idetmindste maa have de samme Rettigheder som en Forbryder, om han ikke kan faae større Rettigheder, og, naar man i saa Henseende betragter det som en klog Maxime, at Administrationen skal indhulle sig i et vist Hemmeligheds-Slør, kan jeg rigtig nok ikke heller være ganske enig heri, fordi Saameget dog kommer an paa den offentlige Mening. Naar man nemlig vil see Historien lidt igennem, vil man erfare, at den offentlige Mening har udrettet temmelig meget, uden at man altsfor meget maa see hen til, om den stricte taget har været aldeles berettiget. Jeg troer navnlig, at i en constitutionel Stat kan det ikke være ganske urigtigt, om Administrationen vil lægge lidt Bind paa at vinde den

offentlige Mening, i Særdeleshed ved en aaben og ligefrem Udsærd i sin Bestyrelse, forsaavidt den kommer i Berørelse med Publicum, og da kommer jeg tilbage til, at jeg troer, at, naar man hylde fuldstændig Offentlighed i Pengevæsenet, saa veed jeg dog ikke, hvorfor man ikke ogsaa kan hylde en Deel Offentlighed i de personlige Rettigheders Behandling.

Man kunde maaskee troe, at det er noget aldeles Nytt, jeg her kommer med (Nei!), nogle reent revolutionaire Baaftande (Nei!), men jeg skal tillade mig at vise, at det ikke ganske er saa. Naar man nemlig vil eftersee Lovens 1—26, som handler om Supplicanternes, da staaer der i den første Artikel, at Supplicanterne skulle tilkjendegive deres Ansøgning for Kongens Besalingsmænd eller dem, som paa Kongens Vegne, geistlig eller verdslig Dvrighed, paa de Steder have at sige. Jeg troer, at det ganske er det samme Tilfælde, hvorom der her er Tale. Her er Tale om Ansøgninger, der indgives til Regjeringen, og som skulle forsynes med Erklæringer fra Mellemvrighederne, og, naar der tales om Dvrigheder i Forordningen af 15de December 1820, har jeg idetmindste forstaaet det saaledes, at der derved just ikke menes Undervrigheder, men Overvrigheder som den Justants, hvorfra Sagerne gaae videre til Regjeringen. I den ansførte Artikel af Loven er der altsaa, som sagt, talt om det samme Slags Embedsmænd. Der siges saa siden hen midt i den samme Artikel, „at Dvrighederne skulle i deres Erklæring under deres Haand uden nogen Forvægning, Skriverløn eller Betaling lade antegne . . . som ret og forsvarligt eragtes kan“. Naar her nu tales om at forsvare en Erklæring, synes det mig, at der deri ligger, at der maa være en Modstander, som finder Anledning til at angribe den; naar der dernæst staaer, at det skal ske uden Betaling, maa jeg bemærke dertil, at det dog vel aldrig kunde falde Lovgiveren ind, at en underordnet Dvrighed skulde have Betaling for at give en Erklæring til en overordnet Dvrighed. Jeg synes, at det deri ligger klart, at alle disse Erklæringer ikke ere hemmelige; jeg vil ikke kalde dem offentlige, thi det beroer paa, Gie-